

РЕШЕНИЕ

№ 32947

гр. София, 08.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав, в
публично заседание на 25.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **4232** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „СИТИ ГЕЙМС 2019“ ООД, подадена чрез адв.К. Г. – САК, срещу Решение за отказ за възстановяване на платена такса по Закона за хазарта № 000030-2558/31.03.2025г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите /НАП/.

Жалбоподателят моли за отмяната на оспорения акт като незаконосъобразен. От фактическа страна излага, че през 2022г. му е издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години. На основание § 22 ПЗРЗДБРБ жалбоподателят внесъл сума в размер на 58 750 лева, представляваща таксата до изтичане на срока на лиценза. С Решение № 000030-12426/12.12.2024г. на ответника издаденият лиценз бил предсрочно прекратен на основание чл.35, ал.1, т.4 от Закона за хазарта /ЗХ/, поради което жалбоподателят подал заявление за възстановяване на част от платената такса в размер на 43 750 лева като недължимо платена. Неправилно според него административният орган отказал като се позовал на разпоредбата на чл.30, ал.2 ЗХ. Счита, че след като таксата по ал.6 е за поддържане на лиценз, а такъв няма, таксата за оставащия период от неизползването му следва да бъде възстановена, тъй като в противен случай държавата би се обогатила неоснователно. Моли съдът на основание чл.150, ал.2 от Конституцията на Република България да сезира Конституционния съд за противоконституционност на § 22 ПЗР ЗДБ за 2024г. С молба от 24.09.2025г. моли подадената жалба да бъде уважена. Претендира присъждането на разноски, а в условията на евентуалност възразява срещу прекомерността на юрисконсултското възнаграждение, в случай, че надвишава предвидения минимум. В съдебно заседание не се представлява.

Ответникът по оспорването, в писмено становище, инкорпорирано в съпроводителното писмо, мотивира съображения за неоснователност на жалбата. Твърди, че предвид липсата на изрична законова регламентация следва да се приеме, че не съществува възможност за частично възстановяване на внесената такса, изчислена по формулата в § 22 ПЗР ЗДБРБ при условие, че лицензът е прекратен предсрочно по искане на организатора на хазартни игри. Аналогична на това тълкуване на закона според него се явява разпоредбата на чл.30, ал.2 ЗХ, постановяваща, че платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри не подлежат на възстановяване. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност моли адвокатското възнаграждение да бъде определено по чл.8, ал.3 НМРАВ. В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становището на ответника и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Страните не спорят и от доказателствата по делото се установява, че от ответника спрямо жалбоподателя е постановено Решение № 000030-10181/30.11.2022г. за издаване на лиценз по чл.17, ал.1 ЗХ – първоначален лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години – до 15.12.2027г., в игрална с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес].

Не се спори по делото, че дружеството е подало пред НАП декларация за дължимата еднократна част от таксите по чл.30 ЗХ и на основание § 22, ал.1 ПЗР ЗДБРБ за 2024г. е внесло еднократна държавна такса за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 58 750 лева за оставащия брой месеци от срока на лиценза след 01.01.2024г. Това обстоятелство се установява и от приетото по делото платежно нареждане от 26.02.2024г.

Безспорно е също така, че с Решение № 000030-12426/12.12.2024г. на изпълнителния директор на НАП, на основание чл.35, ал.1, т.4 ЗХ предсрочно е прекратен издаденият на дружеството лиценз, по негово искане.

След постановяването на това решение жалбоподателят е подал до ответника искане за връщане на недължимо платени такси с вх.№ 26-С-1004/23.12.2024г. в общ размер на 43 750 лева или 35 месеца по 1250 лева.

Във връзка с това искане е изготвен доклад от 19.02.2025г., в който е посочено, че липсва изрична регламентация за възстановяването на такси, дължими по силата на § 22 ПЗРЗДБРБ за 2024г. и искането следва да се отхвърли като неоснователно.

При идентичност на мотивите е издаден оспореният акт, съобщен на жалбоподателя на 01.04.2025г. Жалбата, по която е образувано настоящото производство е заведена при ответника на 15.04.2025г.

Въз основа на така установеното, съдът обосновава следните изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от лице, което е адресат на акта и е неблагоприятно засегнато от него, в преклузивния срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му. В чл.16 ЗХ изрично е регламентирана компетентността на изпълнителния

директор на НАП по отношение на държавния надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности. Функциите и правомощията на изпълнителния директор на НАП са изрично установени в чл.17, ал.1. Съгласно т.16 от посочената разпоредба изпълнителният директор осъществява и други правомощия в областта на хазарта и свързаните с него дейности, освен установените в т.1 – т.15, предвидени в нормативен акт. Нормата на чл.7, ал.1 от Закона за държавните такси постановява, че контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Изпълнителният директор на НАП е органът, който следва да издаде акта и пред когото да се подаде искане за прихващане и/или възстановяване на недължимо платени такси, тъй като той е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощията да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно изпълнителният директор на НАП е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на недължимо платени такси.

Актът е издаден в предписаната от закона писмена форма като съдържа задължителните реквизити по чл.59, ал.2 АПК. При издаването му не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и съответно да мотивират отмяната на акта само на това основание. Неправилно обаче е приложен материалният закон.

Съгласно чл.30, ал.1 ЗХ за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите.

С изменението на ЗХ, обн.ДВ, бр.108 от 2023г., в сила от 01.01.2024г., ал.6 на чл.30 ЗХ предвижда, че за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

С нормата на § 22 ПЗР ЗДБ-2024г. е предвидено, че организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 01.01.2024г., какъвто е процесният случай, също дължат таксата по чл.30, ал.6 ЗХ в актуалната редакция, но в размер, определен по посочена в разпоредбата формула, а именно - $A = B:C \times D$, където: А е дължимата такса; В е таксата по чл.30, ал.6 ЗХ; С е общият брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз; D е броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024г. Съгласно ал.2 на § 22, когато срокът на действие на лиценза в месеци след 01.01.2024г. не изтича в края на календарен месец, определянето на общия брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз за целите на изчисляване на дължимата еднократна част от таксата по ал.1 се закръглява надолу до края на предходния календарен месец. Дължимата еднократна част от таксата, определена по ал.1, се декларира и внася в срок до 28.02.2024г. при условията и по реда на чл.92 ЗХ - § 22, ал.3. В съответствие с посочената разпоредба дружеството декларираше и внесе на 26.02.2024г. еднократна такса за поддържане на лиценз в размер на 58 750 лева, за периода до изтичане на издадения лиценз.

Установи се обаче, че лицензът е предсрочно прекратен като решението е влязло в сила на 28.12.2024г. След прекратяване на лиценза платената еднократна такса за поддържането му за 35 месеца от оставащия период – до 15.12.2027г., се явява недължимо платена по смисъла на чл.46 ЗДТ и подлежи на възстановяване в поискания размер от 43 750 лева.

Този извод следва от разпоредбите на чл.30, ал.6 ЗХ и § 22, ал.1 ПЗР ЗДБРБ за 2024г., тъй като таксата по чл.30, ал.6 ЗХ е предвидена за поддържане на лиценза за организиране на хазартни игри с игрални автомати или основание за дължимостта ѝ е наличието на действащ лиценз. В случай, че лицензът бъде предсрочно прекратен на някое от основанията посочени в чл.35, ал.1, т.3 – т.5, отпада и основаниято за плащане на таксата за периода, в който субектът няма право и няма да извършва дейността, за която е издаден лиценза.

Същият извод следва и от разпоредбата на § 22, ал.1 ПЗР ЗДБРБ за 2024г., която изрично обвързва размера на таксата по чл.30, ал.6 ЗХ, с оставащия срок на действие на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати, издадени преди 01.01.2024г.

При този извод твърдението на ответника, че не дължи връщане на заплатената такса поради това, че след заплащането ѝ организаторът на хазартни игри може да осъществява дейността за целия срок на издадения лиценз, съдът намира за лишено от законова опора. Липсва и правна и житейска логика за този извод, тъй като с прекратяване на лиценза с нарочен акт по чл.35, ал.1 ЗХ, се отнема и правото на организатора на хазартни игри да осъществява дейността.

Незаконосъобразен и в противоречие с нормата на чл.46 от Закона за нормативните актове е и изводът на административния орган за приложимост по аналогия на разпоредбата на чл.30, ал.2 ЗХ, която изрично предвижда, че платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване. Нормата на чл.30, ал.2 въвежда изключение от общото правило и посочва изрично и изчерпателно основанията, при които платените държавни такси не подлежат на възстановяване. Първата хипотеза е приложима, когато искането е разгледано по предвидения ред. Тогава заплатената държавна такса не е недължимо платена, тъй като плащането не е обвързано от резултата и не се дължи само при позитивен за искателя акт. Втората хипотеза – платени държавни такси за извършване на промени по издадени лицензи, също не касае процесния случай. Видно от разпоредбата на чл.20, ал.1, т.3 ЗХ законът различава дейността по издадените лицензи, отказаните, прекратените, отнетите и променените лицензи за организиране на хазартните игри, респ. прекратените и променените лицензи не са идентични. Според чл.30, ал.2 ЗХ не подлежат на възстановяване само държавните такси за извършване на промени по издадени лицензи, а не тези за поддържане на прекратени лицензи.

По изложените съображения съдът намира, че след прекратяване на лиценза заплатената такса по чл.30, ал.6 ЗХ за остатъка от периода - до 15.12.2027г., се явява недължимо платена и подлежи на възстановяване. Като е достигнал до обратния извод ответникът е постановил акта си при неправилно приложение на материалния закон, съответно незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен, а преписката изпратена на административния орган за ново произнасяне в съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

По отношение искането на жалбоподателя за упражняване на правомощието по чл.150, ал.2 от Конституцията, съдът намира същото за неоснователно. Таксите и техните размери са установени със закон, което съответства на разпоредбата на чл.60, ал.1 вр. ал.2 от Конституцията на Република България. Дали с въвеждането на допълнителна такса се нарушава принципът на свободна стопанска инициатива и се създава нестабилна стопанска среда е въпрос на целесъобразност на конкретното законодателно решение, но не и на незаконоустановеност на

въпросната такса.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя се следват разноските по производството. Такива са доказани в общ размер на 5030 лева, от които 50 лева за заплатена държавна такса и 4980 лева за заплатено адвокатско възнаграждение. Същото съдът намира за прекомерно спрямо фактическата и правна сложност на делото, съответно за основателно възражението на ответната страна като счита, че следва същото да бъде редуцирано до 1000 лева, който размер е минимално предвидения в чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за възнагражденията за адвокатска работа и съответен на тежестта на делото, като отчита и обстоятелството, че делото не е такова с материален интерес.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, чл.174 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „СИТИ ГЕЙМС 2019“ ООД отказ за възстановяване на платена такса по Закона за хазарта, обективиран в Решение № 000030-2558/31.03.2025г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ИЗПРАЩА делото като преписка на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне по искане вх.№ 26-С-1004/23.12.2024г., подадено от жалбоподателя, в 14-дневен срок от влизане в сила на настоящото решение при съобразяване на дадените в мотивите му указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „СИТИ ГЕЙМС 2019“ ООД, ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 1050 /хиляда и петдесет/ лева, представляваща разноси по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: